

Школа која се воли

Добили смо занимљив новинарски задатак.Треба да интервјуишемо родитеље и све старије које познајемо,а који су били ученици школе „Душко Радовић“.

Мој тата је био прва или друга генерација школе „Душко Радовић“.Сећа се да се тада још нису носиле ђачке униформе.Настава физичког одржавала се преко пута школе,тамо где се сада налазе зграде.Тамо су пре биле ливаде.Тата каже да су ђаци сами направили дрвене голове и играли фудбал.

Иако је школа тада била сиромашније опремљена,прозори су били дрвени,а тоалети лошији него ови које ми имамо данас,тата каже да су ђаци тада били поносни на своју „нову школу“.

Мој тата још каже да су тада наставници били строжи него данас.Ипак,школа му је остала у лепом сећању.

Ана Матић 6/4

И мој тата је био ученик школе „Душко Радовић“. Тадашња зграда школе била је новија, али су данашње клупе и столице боље.

У то време, када је мој тата био ђак ове школе, није било ни пројектора, ни белих табли. Имали су само зелене табле на којима се писало белом кредом. Када су имали креде у боји, то је била изузетна прилика.

У школи је постојала већа дисциплина него данас. Било је доста ђака и нису ишли по кабинетима, него је свако одељење имало своју учионицу где су долазили наставници.

На великом одмору у учионици је остајао дежурни ученик да чува ствари и мало среди учионицу.

Школско двориште је било мање него данас и није било терена. На месту данашњих терена налазио се стари вртић. То је била једна дрвена барака која је једне ноћи изгорела.

Сви ученици су тада били пионери. Носили су црвене мараме и плаве капе. То није била ђачка униформа, него обележје пионира.

Матеја Стјепановић 8/4